

# 100 DE POEME DE IUBIRE ȘI UN CÂNTEC DE DISPERARE

COSMIN  
NEIDONI

• • •

Ca tu să mă simți  
mă fac uneori șuier de vânt ce adastă la porțile  
vechi ale cetăților,

ca tu să mă auzi  
mă fac sunet de clopot  
ce bate prelung atunci când soarele –  
cu lumina lui rubicondă –  
asfinte

ca tu să mă vezi  
mă fac cer și te învălui în albastru  
ca un ocean ce niciodată nu obosește să-și întâlnească țărmul

așa-s de dulci privirile tale,  
amara mea!

• • •

Tu încă mai zumzăi, suavă și tandră,  
în inima mea ca o albină în căutarea florilor,  
tu încă mă cauți  
așa frivol și nevrednic cum sunt –  
pentru a-mi aminti  
cât de frumos mi-am deschis aripile  
în chiar clipa în care  
credeam că le-am pierdut  
ca fumul ce se pierde în spirale  
în imensitatea albastrului cer!

• • •

Între zbuciumul de a nu te fi uitat  
și amnezia hipnotică  
a surâsului tău,  
între semeția neînvinsă  
a privirilor tale  
și amintirea difuză a primului sărut cu ochii închiși,  
acolo, neștiută de nimeni,  
s-a închis – ca o floare de noapte –  
inima mea!

• • •

M-ai ținut de mână  
și mi-ai spus – zâmbind –  
că îmi simți pulsul,  
apoi m-ai întrebat dacă suntem compatibili,  
iar eu te-am ținut și mai tare de mână,  
spunându-ți să nu te temi  
– sunt donator universal de poezie!

• • •

Cea mai frumoasă lecție de geometrie  
am învățat-o privind arcuirea frumoasă a coapselor tale.  
Și lecția despre gravitația corpurilor celeste am primit-o  
rotindu-mă solemn în jurul tău.

Aritmetica elementară tot de la tot o știu,  
înțelegând că unu plus unu egal cu unu,  
iar doi minus unu egal cu zero.

• • •

Cum e când iubești?  
cauți cuvintele, ți-e dor,  
o întâlnești în zarea fiecărui gând,  
iar serena ta inimă  
atârnă, aidoma păpușilor care dansează,  
de un singur glas,  
și peste toate – iubind –  
te socoți – ca-ntr-un vis –  
un emir,  
un zefir înflorind!

• • •

De ce să scriu un cântec de disperare  
când chipul senin al iubirii  
întoarce marea învolburată la țărm,  
astâmpără zăpada viscolită în troiene  
și lumina înserării o preface într-un spectacol rubicond  
aducându-mi-te în visări în toate nopțile singuratice  
când brațele tale ca ramurile înflorite de cireș  
mă cuprind într-o nespus de frumoasă mângâiere?

• • •

Deschide-ți brațele,  
fii altarul meu,  
al celui care – pentru a crede –  
are nevoie să vadă,  
simțind că sub forma unui chip  
și a mâinilor nespuse de frumoase,  
a degetelor inelate  
și a devălmășiei pletelor  
stă – neclintită – o mică zeitate.

• • •

Trupul tău mă știe pe de rost  
ochii tăi fac înconjurul singurătăților mele  
în 80 de șoapte, în câteva suspine  
și într-o nesfârșită și inconsolabilă tristețe,  
până ce toate cuvintele tale murmurate  
într-un cântec de leagăn  
ajung în miezul inimii mele,  
sfâșiindu-mă ca pe un animal de pradă  
obosit să mai fugă,  
obosit să mai caute.

• • •

Nu-mi plac țânțarii,  
dar dacă aş fi unul dintre ei,  
seara – când toate ațipesc –  
m-aş așeza pe linia domoală a brațelor tale,  
spunând – după un timp –  
că am fericirea în sânge!